

Arrest

nr. 192 047 van 14 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tadzjiekse nationaliteit te zijn, op 12 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 juli 2017.

Gelet op de beschikking van 20 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar huidige vierde asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenote N.M. worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt ter terechtzitting niet betwist.

Inzake haar echtgenote wordt bij arrest nr. X van 14 september 2017 als volgt gemotiveerd:

“1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige vierde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, met name problemen met de Tadzjiekse autoriteiten omwille van een kritisch rapport dat zij, als directrice van de NGO 'Tadzjiek Family Planning Alliance', had geschreven.

Haar eerste twee asielaanvragen werden geweigerd bij 's Raads arresten nrs. X van 28 november 2014 en X van 18 september 2015 omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is. De vorige derde asielaanvraag van verzoekster werd door de commissaris-generaal niet in overweging genomen. Haar beroep hiertegen werd bij 's Raads arrest nr. X van 23 augustus 2016 verworpen.

Ter ondersteuning van haar huidige asielaanvraag legt verzoekster de volgende documenten neer: kopieën van de paspoorten van haar ouders, een brief van haar ouders gericht aan het Parket van augustus 2016, een brief van het Parket gericht aan haar ouders d.d. 26/08/2016, een brief van haar ex-collega N.J. met bijhorende kopie van haar identiteitskaart, twee uitnodigingen van 20/12/2011 op naam van haar ex-collega N., de enveloppe waarmee voorgaande documenten haar werden opgestuurd, een internetartikel d.d. 06/10/2016 betreffende de veroordeling van een advocaat in haar thuisland, een internetartikel d.d. 21/09/2016 betreffende de vervolging in haar thuisland van de familieleden van 20 Tadzjiekken die in Europa deelnamen aan een protestactie, een internetartikel d.d. 04/08/2016 over de precaire situatie van Tadzjiekse vluchtelingen in Rusland, en een brief van haar advocaat d.d. 14/10/2016.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorige asielaanvragen werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonbaar in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het plegen van een vrees voor vervolging en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In de mate verzoekster voorhoudt dat tijdens de initiële aanvraag geen geloof gehecht werd aan haar beroep bij de NGO of dat zij zelfs meewerkte aan het rapport en thans vier aanvragen nu wel voldoende elementen zijn die aantonen dat zij actief was voor een NGO en heeft meegewerkt aan het bewuste rapport, kan zij geenszins worden bijgetreden. De Raad wijst er op dat haar tewerkstelling bij de NGO en de haar medewerking aan het bewuste rapport reeds van bij haar eerste asielaanvraag niet ter discussie stonden. Zo stelde de commissaris-generaal in zijn beslissing van 6 februari 2014 als volgt: "De brieven van 'International Planned Parenthood Federation', uw werkboekje, een contract tussen 'International Planned Parenthood Federation' en 'Tadzjik Family Planning Alliance', het voorlopige rapport aangaande HIV, preventie en de situatie van prostitués in Tadzjikistan, de 2 verslagen van focus groepen, een verslag van een vergadering betreffende de toestand van prostitués en HIV in Tadzjikistan en het bewijs van tewerkstelling bij 'Tadzjiek Family Planning Alliance' geven aan dat u inderdaad een voorname positie had binnen de NGO 'Tadzjiek Family Planning Alliance' en dat u een directe betrokkenheid had bij de opmaak van het rapport rond HIV en de toestand voor prostitués in Tadzjikistan. Deze zaken worden echter in bovenstaande motivering niet in twijfel getrokken." Wel werd geen geloof gehecht aan de problemen die verzoekster beweerde te kennen naar aanleiding van haar tewerkstelling en beroepsactiviteiten bij de NGO. Zo werden er verscheidene tegenstrijdigheden in het relaas van verzoekster en haar echtgenoot vastgesteld, werd het weinig aannemelijk geacht dat verzoekster in de door haar verklaarde omstandigheden het risico nam om op legale wijze per vliegtuig het land te verlaten en daar bovendien probleemloos in slaagde en werd het evenmin aannemelijk geacht dat zij in de door haar verklaarde omstandigheden amper of niet opvolgde wat er met haar voorlopig rapport is gebeurd.

Verzoekster slaagt er tot op heden niet in concrete elementen aan te brengen die een ander licht kunnen werpen op het in het kader van haar vorige asielaanvragen vastgesteld ongeloofwaardig karakter van de door haar aangevoerde problemen.

De verwijzing in het verzoekschrift naar internationale rapporten en de COI's van het CGVS waarin aangeduid wordt dat er problemen zijn ten aanzien van medewerkers van NGO's, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op haar ongeloofwaardig asielrelaas, in gebreke.

Waar verzoekster opwerpt dat er geen enkel element aanwezig is waaruit zou blijken dat er getwijfeld moet worden aan de echtheid van de verklaringen opgenomen in de gecertificeerde brief, gaat verzoekster er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te

zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat in Tadzjikistan een zeer hoge mate van corruptie aanwezig is, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoekster neergelegde brief van het Parket.

Het overige betoog van verzoekster vermag geen afbreuk te doen aan voorgaande.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 juni 2017, voert verzoekende partij aan dat de eerste beslissing van het CGVS over haar asielaanvraag dient bekeken te worden en daaruit kan afgeleid worden dat het CGVS aanvankelijk alles betwistte, met name dat verzoekende partij werkzaam was voor een NGO en mee had gewerkt aan het opstellen van een kritisch rapport. In een latere asielaanvraag wordt plots gesteld, naar aanleiding van het neerleggen van een brief van haar collega, dat wel geloof wordt gehecht aan verzoekende partij haar profiel en dat zij tewerkgesteld was bij een NGO. Zij wijst er dienaangaande op dat werknemers van NGO's in haar land van herkomst het zwaar te verduren hebben en de mensenrechten niet gerespecteerd worden. Verzoekende partij vervolgt dat haar moeder aan het Parket gevraagd heeft om amnestie te verlenen maar dat het Parket daarop geantwoord heeft dat de zaak nog verder wordt onderzocht. Verzoekende partij besluit dat er geen COI met informatie aan het dossier is toegevoegd waaruit zou moeten blijken wat de situatie is van personen werkzaam voor NGO's in het land van herkomst; met andere woorden in dit dossier dient een analyse gemaakt te worden van dit element zodat de zaak teruggestuurd dient te worden.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 26 juni 2017 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van de in haar verzoekschrift aangevoerde argumentatie, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Zo verzoekende partij nog steeds van oordeel is dat het CGVS aanvankelijk betwistte dat zij werkzaam was voor een NGO en mee had gewerkt aan het opstellen van een kritisch rapport, wijst de Raad naar de beslissing van het CGVS én het arrest van de Raad inzake haar eerste asielaanvraag. In de beschikking wordt daarin het volgende toegelicht, toelichting die in wezen niet wordt ontkracht :

“In de mate verzoekster voorhoudt dat tijdens de initiële aanvraag geen geloof gehecht werd aan haar beroep bij de NGO of dat zij zelfs meewerkte aan het rapport en thans vier aanvragen nu wel voldoende elementen zijn die aantonen dat zij actief was voor een NGO en heeft meegewerkt aan het bewuste rapport, kan zij geenszins worden bijgetreden. De Raad wijst er op dat haar tewerkstelling bij de NGO en de haar medewerking aan het bewuste rapport reeds van bij haar eerste asielaanvraag niet ter discussie stonden. Zo stelde de commissaris-generaal in zijn beslissing van 6 februari 2014 als volgt: “De brieven van ‘International Planned Parenthood Federation’, uw werkboekje, een contract tussen ‘International Planned Parenthood Federation’ en ‘Tadzjik Family Planning Alliance’, het voorlopige rapport aangaande HIV, preventie en de situatie van prostitués in Tadzjikistan, de 2 verslagen van focus groepen, een verslag van een vergadering betreffende de toestand van prostitués en HIV in Tadzjikistan en het bewijs van tewerkstelling bij ‘Tadzjiek Family Planning Alliance’ geven aan dat u inderdaad een voorname positie had binnen de NGO ‘Tadzjiek Family Planning Alliance’ en dat u een directe betrokkenheid had bij de opmaak van het rapport rond HIV en de toestand voor prostitués in Tadzjikistan. Deze zaken worden echter in bovenstaande motivering niet in twijfel getrokken.” Wel werd geen geloof gehecht aan de problemen die verzoekster beweerde te kennen naar aanleiding van haar tewerkstelling en beroepsactiviteiten bij de NGO. Zo werden er verscheidene tegenstrijdigheden in het relaas van verzoekster en haar echtgenoot vastgesteld, werd het weinig aannemelijk geacht dat verzoekster in de door haar verklaarde omstandigheden het risico nam om op legale wijze per vliegtuig het land te verlaten en daar bovendien probleemloos in slaagde en werd het evenmin aannemelijk geacht dat zij in de door haar verklaarde omstandigheden amper of niet opvolgde wat er met haar voorlopig rapport is gebeurd.”

Hieruit blijkt aldus onmiskenbaar dat de tewerkstelling van verzoekende partij bij de NGO en haar medewerking aan het bewuste rapport reeds van bij haar eerste asielaanvraag niet ter discussie stonden. Wel oordeelde zowel het CGVS als de Raad dat geen geloof wordt gehecht aan de problemen die verzoekende partij beweerde te kennen naar aanleiding van haar tewerkstelling en beroepsactiviteiten bij de NGO. Zo werden er verscheidene tegenstrijdigheden in het relaas van verzoekende partij en haar echtgenoot vastgesteld, werd het weinig aannemelijk geacht dat verzoekende partij in de door haar verklaarde omstandigheden het risico nam om op legale wijze per vliegtuig het land te verlaten en daar bovendien probleemloos in slaagde en werd het evenmin aannemelijk geacht dat zij in de door haar verklaarde omstandigheden amper of niet opvolgde wat er met haar voorlopig rapport is gebeurd.

Verzoekende partij slaagt er tot op heden niet in concrete elementen aan te brengen die een ander licht kunnen werpen op het in het kader van haar vorige asielaanvragen vastgesteld ongeloofwaardig karakter van de door haar aangevoerde problemen.

Aangaande de ter terechtzitting gedane opmerking van verzoekende partij dat haar moeder aan het Parket gevraagd heeft om amnestie te verlenen maar dat het Parket daarop geantwoord heeft dat de zaak nog verder wordt onderzocht, stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. X; RvS 4 januari 2006, nr. X). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij aldus in gebreke blijft.

Een loutere verwijzing naar de situatie van medewerkers van NGO's, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier, gelet op haar ongeloofwaardig asielrelaas, in gebreke. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekende partij haar aangevoerde problemen niet aannemelijk heeft gemaakt en zij evenmin aannemelijk maakt dat zij louter omwille van haar betrokkenheid bij een NGO vervolgd zou worden.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in

aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

Derhalve brengt verzoekende partij evenmin elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS